

אביטת נפלאות

מעובד מתוך שיעורים והתועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, ויקהל-פקודי - ויקרא תשפ"ג, גיליון 31

תיקון הלב

שהוא מזוכך מספיק כדי לכוון אל רצון ה'.
מלך ישראל הוא לבם של ישראל, ולכן
רבות מההחלטות הציבוריות שלו נובעות
דווקא מלבו הטהור. במובן מסוים כל ישראל
הם בני מלכים, וביכולתם לפתח את החוש
הלבבי המיוחד הזה.

בכך תלוי בניין מלכות ישראל השלמה.
אם ממלכת יהודה מתאפיינת בעבודת
המקדש ובלימוד התורה, הרי שממלכת
ישראל מתאפיינת דווקא בחסד לבבי. התיקון
בא כשיהודים מאפשרים למידת החסד
הטבעית שלהם להתבטא - אז ביכולתם
להקים יחד חברה מתוקנת שתקרא בשם ה'.
בדורנו מתרבים היהודים שרוצים
להיטיב עם בני עמם מתוך תחושת-לב
טבעית, אפילו כשהרצון הזה אינו נובע בגלוי
מתוך התורה. בכוחו של ריבוי החסד הטבעי
לרקום מחדש את החיבור בין ממלכת
ישראל לממלכת יהודה עד שהן תהיינה
לאחת, במהרה בימינו!

האם יש ערך לרצונות שעולים לנו מתוך
הלב? רוב המאמץ שלנו בעבודת ה' הוא
להשליט את המוח על הלב, לסנן דחפים
ותשוקות שאינם מבוררים, ולהדוף רצונות
שמופיעים בלבנו. אנחנו מחונכים לחפש את
רצון ה' בספרי ההלכה ובהדרכות החסידות,
ולחשוך במה שעולה בלבנו מעצמו.

כל זה עלול ליצור בנו את הרושם שלה'
"לא אכפת" ממה שעולה בלבנו. שהעיקר
מבחינתו הוא שנציית ונשמע לציוויו,
ושנתמודד לבד עם מה שרוחש בנו פנימה.

אבל זהו רושם מוטעה לגמרי! בגיליון
שלפנינו נלמד כמה ה' שמח ומרוצה כשהלב
שלנו מצליח לכוון לרצונו, כמה נחת רוח זה
עושה לו וכמה הוא מצפה לכך.

לפעמים רצונות הלב מתבטאים בהוספה
על גבי הציווי המפורש, כמו במתנות
הנשיאים שבפרשת ויקהל; ולפעמים ה' לא
מוסר לנו הדרכה מפורשת בתורה שבכתב או
שבעל פה, ומעמיד אותנו בפני מצבים שבהם
אנו נדרשים להקשיב ללב שלנו - ולקוות

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ת	ך

את יפה כשאת רוצה - מה המקום של הלב?

מחפש את נדבת הלב. וכשהיא מצליחה להיות מכוונת לרצוני - היא גם מקבלת ממד נצחי. כאשר היהודי מתעורר מלבו לעשות מעשים טובים, אף ללא ציווי, כדי לדבוק בה, לגלות את רצון ה' בעולם - ה' מעניק לדבקות שלו 'חותם' אלוקי המתקיים לעד.

נדבת הלב של הנשיאים

כהמחשה, המדרש מביא את הסיפור הבא:

בראש חודש ניסן, כשנה לאחר היציאה ממצרים, הוקם המשכן. הנשיאים שלא תרמו עם כל העם לבנין המשכן וחיפשו מה צריך עוד לתרום, התעוררו להביא בנדבת לבם עגלות ובקר לנשיאת המשכן.

תחילה, לא הסכים משה רבינו לקבל את נדבתם. אך ה' שיבח את נדבת לבם של הנשיאים והורה למשה לקבלה, באמרו שהעגלות שלהם, כביכול, עוזרות לשאת את כל העולם.

המדרש ממשיך ומתאר: "באותה שעה נתיירא משה. אמר בלבו: תאמר רוח הקדש נסתלקה ממני ושרת על הנשיאים?".

ממה פחד משה רבינו?

התורה היא "תורת משה". משה רבינו הוא 'עבד נאמן', כולו בטל לרצון ה' האלוכי. כך, המשכן נבנה על פי הציווי המדויק "אשר צוה ה' לעשות ביד משה". העגלות והשוורים שאינם באים מציווי ה' עלולים

כשיהודי מכוון את לבו באמת לרצון ה', הוא מסוגל לדעת אותו מתוך עצמו

להיות חולפים ועוברים, אך דבר ה' קיים לעולם. אם כן, מה המקום להוסיף על הציווי מכוח התעוררות הלב? הסיפור ממחיש את המתח שבין ההליכה אחר

ישנו פסוק משיר השירים שבו הדוד משבח את הרעיה: "יפה את רעייתי בתרצה, נאנה פירושלים". במדרש, המילה "בתרצה" נדרשת כנוטריקון - "כשאת רוצה". הפסוק מתפרש כמתאר את יופיו של עם ישראל בעיני ה', דווקא בזמן שהוא רוצה אותו מעצמו ומתעורר לכך ללא הדרכה או הוראה ממנו יתברך. "יפה את רעייתי בתרצה" - פשאת רוצה, פד את בעיניא, לית את צריכה בעייה מכלום, מילף מכלום (- כשאת רוצה, אינך צריכה לשאול

אם עבודת ה' תהיה מושתתת רק על החשק האישי היא תהיה בסכנה

או ללמוד מכלום). "מתי את הכי יפה? כשאת לבדך רוצה אותי ומתחברת אליי מתוך לבך.

לא כל-כך פשוט לדעת את רצון ה' מלבנו. גם במצבים של התעוררות אמיתית לקיים את רצון ה', אנו מתייחסים אליה בספקנות ובחשש. מדוע אנו כה חוששים ללכת עם הלב שלנו?

אנו חסרים, אנושיים ומוגבלים. גם ברצוננו הטוב מעורבים סיגים של 'ישות', גאווה ואינטרסים אישיים כאלו ואחרים. גם אם היום התעוררנו לדבוק בה, הרי מחר אנו עלולים לשקוע באדישות או ברדיפת הסיפוק האישי. אם עבודת ה' תהיה מושתתת רק על החשק האישי היא תהיה בסכנה. החשק האנושי חולף ועובר, ולעומת זאת רצון ה' הכתוב בתורה הוא אלוכי ונצחי. מה שה' אומר קיים לעד, ומשום כך נעדיף לחפש אחר רצונו המפורש.

בעצם, במידה רבה של צדק, איננו סומכים על הלב שלנו. אנחנו מתאמצים מאוד לזכר ולטהר את הלב, אבל אחרי כל העמל אנחנו נאלצים להודות בכנות בריחוק שלנו מטהרת הלב השלמה. על כך ה' עונה: "יפה את רעייתי בתרצה" - אני

הנשיאים ה' מכריע: כשיהודי מכוון את לבו באמת לרצון ה', הוא מסוגל לדעת אותו מתוך עצמו.

ציווי ה' המפורש גרידא, המצוות, לבין התעוררות הלב האישית להוסיף על גבי מה שמפורש. במעשה

לסיכום: אנו מעדיפים, ובצדק מסוים, להתגבר על רצוננו האישי ולהישמע לדבר ה' המפורש בתורה. אולם המדרש מתאר שה' אוהב את התעוררות הרצון האישי לדעת את ה' מתוך הלב.

תחנה שנייה:

לדעת את רצון ה'

דבר" – נשמות ישראל קודמות אפילו לתורה. התורה נועדה לממש את השליחות של ישראל בעולם. בשל אותה סיבה, פיקוח נפש דוחה את שמירת השבת, בניגוד לעבודה זרה, ועל אף שהשבת שקולה כנגד כל

גילוי רצון ה' בתוך הלב הוא יסוד עיקרי בתורת החסידות. רבי שמחה-בונים מפשיסחא, שמתלמידיו יצאו בין השאר חסידויות קוצק, איז'ביצא, גור ואלכסנדר, מלמד כי הדבר רמוז בתחילת פרשת ויקהל.

לפעמים עלינו להבין כי כעת ה' מבקש מאתנו להכריע ולהחליט מהו רצונו - מתוך לבנו

את שלושים-ותשע המלאכות האסורות בשבת למדו חז"ל מהפסוק "אַל־הִדְבַּרְתָּ אֶשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אֹתָם". שואל רבי

התורה כולה. כמובן שכדי לדעת זאת היטב, עלינו להקדים לכך יראת-שמים אמיתית והקפדה על קלה כבחמורה בכל מצוות התורה.

שמחה-בונים: הרי המלאכות האסורות מלמדות מה לא לעשות, ואילו הפסוק מדבר על עשייה חיובית, "לַעֲשׂוֹת אֹתָם"! מדוע לא כתוב 'אלה הדברים אשר צוה ה' לא לעשות אותם'?

כך מסבירה החסידות את הביטוי "יִשְׁרָאֵל עוֹשֵׂין רְצוֹנֵוֹ שֶׁל מְקוֹם". כאשר אנו מתאמצים לקיים את דבר ה' ועובדים אותו בכל מאוודנו, אנו מסוגלים לכוון לרצונו גם בתחומים שבהם אין הוראות מפורשות מאתו. אוראז, אנו 'עושים' לה' רצון להסכים על דינו, ובכך מעצבים את רצונו.

רבי שמחה-בונים מבאר כי ישנם מצבים שבהם אין הלכה פסוקה, והאתגר הוא לכוון גם בהם לרצון ה'. ישנם דברים שלעתים צריך לעשות ולעתים דווקא אסור לעשות.

במצבים רבים אנו נתקלים בשאלות ובדילמות – התלבטות בין שליחויות שונות, אימוץ מנהגים כאלו ואחרים, יחס אל התפתחויות חדשות במדע ובטכנולוגיה ועוד. במקרים כאלו, עלינו להבין כי כעת ה' מבקש מאתנו להכריע ולהחליט מהו רצונו – מתוך לבנו. מדובר בהכרעות שהן לעתים קשות, אך אפשריות. זהו יסוד גדול בתורת החסידות, ובפרט כפי שהתחדשה בבית מדרשו של רבי שמחה-בונים מפשיסחא.

דוגמה לכך ניתן למצוא בנשיאת כלי הקודש. מצד אחד, נדיבות הלב להבאת העגלות והבקר למשכן הייתה רצויה לפני ה'. אך מאידך, בהעלאת הארון לירושלים בימי דוד המלך, נענש עוזא כאשר ניסה לתמוך בידיו את ארון הברית, שהיה נישא בכתף בנודים במדבר. מי שעובד את ה' באמת ומתאמץ לעשות את רצונו, לבו מבין בצורה טבעית מה לעשות בכל מצב.

מהיכן מגיע אל הלב ה'חוש' הפנימי לדעת מעצמו את רצון ה'? "מחשבתן של ישראל קדמה לכל

לסיכום: ליהודי יש 'חוש' פנימי לדעת בלבו את רצון ה', משום ש"מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר" - ואפילו לתורה. לאדם בעל יראת-שמים אמיתית יש יכולת לעשות-לעצב את רצון ה' במקומות שבהם הוא אינו מפורש.

עבודת המלך - "לב פל קהל ישׂראל"

בכלל, שיבת עם ישראל לארצו וניהול חיי ציבור ומדינה כתיקונם מעוררים שאלות כבדות-משקל, שבהן נדרשות הכרעות חדשות ו"הוראות שעה" רבות. כאשר מנהיג נדרש לפתור סוגיה סבוכה או לקדם מהלך הנוגע לכלל העם, ברבים מהמקרים לא תהיה לו הנחיה ברורה. לבו יצטרך להבין לבד מה רצון ה' בעת הזו. האם לקדם רפורמה כזו או אחרת? האם 'ללכת עד הסוף' או להסכים לפשרות? האם לצאת למלחמה במחיר בידוד מדיני או להשקיע במאמצים דיפלומטיים?

כדי שהמלך, "לב ישראל", יצליח לכוון באמת לרצון ה', עליו לשמור את לבו יותר מיהודי פשוט. משום כך התורה מזהירה את המלך באזהרות חמורות שלא ילך אחר תאוות נשים, ממון וכבוד. כשהוא אכן נשמר, הוא מסוגל לחשוף את לבו היהודי, שבו תלוי העם כולו, ולהכריע על פיו מהו רצון ה'.

לבו של המלך מעניק לו את האפשרות לתקן תקנות מיוחדות ו"הוראות שעה" שעלולות אף לסתור מצוות מפורשות.

"כל ישראל מלכים" ו"בני מלכים" – לכל אחד מאתנו יש לב יהודי, היודע מעצמו את רצון ה'. לעתים הדבר מתגלה דווקא בטבע הטוב של אדם שעדיין אינו שומר תורה ומצוות. כדי להצליח לגלות את דבר ה' במציאות כראוי, צריך לירא מה', לקיים את מצוותיו ולרצות באמת לעבדו בלבב שלם. אור אז ניתן לדעת את רצון ה' מתוך לבנו, בהתאם לזמן, למקום ולמצבו של העם.

מי שלבו ער במיוחד לרצון ה' המתגלה בלב הוא מלך ישראל, "שֶׁלְבוֹ הוּא לֵב פֶּל קְהַל יִשְׂרָאֵל" (כך מגדיר אותו הרמב"ם).

להנהגת הציבור לא מספיקה רק ידיעת התורה, אלא דרושה הכרעת הלב, מעין "רוח הקודש"

המלכות מכונה בלשון חז"ל "רשות". אכן, כל עניינו של המלך הוא הכרעות ונקיטת יוזמות בדברי הרשות. בשביל הכרעות בתחום ההלכתי מספיקים חכמי הסנהדרין, אולם חיי היום-יום עצמם מתנהלים על ידי המלכות. כך, צדיקים רבים (ביניהם הרבי הרי"צ מליובאוויטש) אמרו כי להנהגת הציבור לא מספיקה רק ידיעת התורה, אלא דרושה הכרעת הלב, מעין "רוח הקודש"

אין מדובר רק על ניהול תקין של סדרי הציבור. ברבים מהמקרים הדבר אף כרוך בעסקי נפשות. כאשר לבו של המלך אומר לו לצאת למלחמה, גם אם אין מדובר ב"מלחמת מצווה", הוא יכול לדחות מצוות רבות מפניה ואף לסכן את חייהם של לוחמים רבים עבורה.

מלחמה כזו יכולה להיות לשם הרחבת גבולותיה של הממלכה, ואפילו כדי להגדיל את כבודו של המלך בעיני העמים – "מלחמת רשות".

לבו של המלך מעניק לו את האפשרות לתקן תקנות מיוחדות ו"הוראות שעה" שעלולות אף לסתור מצוות מפורשות. הכרעותיו של המלך הן תחום המכונה "דיני המלך", המתנהל כחטיבה נפרדת מדיני התורה המפורשים.

סיכום: מי שמצטיין בידיעת ה' מתוך לבו הוא המלך, "לב כל קהל ישראל",

שמקבל הכרעות ציבוריות הרות-גורל.

כולנו לומדים ממנו לגלות את רצון ה' בלב.

תיקון המלכות

דגל החסד והמוסר הטבעי, ולאחר מכן יבוא תיקון מלכות יהודה, הקוראת בשם ה'.

גם בדורותינו, אנו מוצאים שהעיסוק בתיקון החיים הציבוריים מתחיל בממד ה'חילוני'. משהו בטבע של היהודי הפשוט מכוון לרצון ה'. בלב הלוחם המסור לטובת העם, גם אם התורה אינה לחם חוקו, מתגלה רצון ה' בצורה טבעית. אם אצל היהודי ה'דתי' רצון ה' מתגלה ביראת-השמים העמוקה, אצל יהודי פשוט הוא מתגלה לעתים במעשים הפשוטים ובמוסר הטבעי.

הדברים נוגעים לכל אחד מאתנו. תחילה, תיקון החיים הציבוריים והיכולת לקבל החלטות מתוך הלב באים לפתחנו. ובעומק, כאשר נאמץ את מבטם של היהודים הפשוטים, הרוצים להיטיב עם עמם מתוך

**"כל ישראל מלכים" ו"בני מלכים" -
לכל אחד מאתנו יש לב יהודי, היודע
מעצמו את רצון ה'**

תחושת-לב טבעית, ונחבר לכך את המסירות לתורה ואת המחויבות לעבודת ה', נוכל לחזות בתיקון הציבוריות ובאיחוד הממלכות.

כך נישא כולנו חן בעיני ה' המבקש את לבנו, ונגרום לו לבטא את אהבתו כלפינו - "יִפֶּה אֶת רַעֲיָתִי בְּתַרְצָה".

תרצה היתה בירת שומרון לאחר התפלגות הממלכה והקמת מלכות ישראל (בימי ירבעם). בעוד מלכות יהודה הצטיינה בעבודת המקדש ובסנהדרין,

**במלכות ישראל - לצד היותה מלאה
בעבודה זרה - תפס החסד מקום
מרכזי, כרגש טבעי ולבבי, גם ללא
לימוד רצון ה' והפנמתו**

במלכות ישראל - לצד היותה מלאה בעבודה זרה - תפס החסד מקום מרכזי, כרגש טבעי ולבבי, גם ללא לימוד רצון ה' והפנמתו.

דוגמאות רבות לכך: עבדי מלך ארם יעצו לו להיכנע לאחאב, "כִּי מַלְכֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי מַלְכֵי חֶסֶד הֵם". את איזבל, שעשתה הרע בעיני ה', משבחים שהייתה משמחת חתנים וכלות. כך גם מתואר כי במלחמות בין יהודה וישראל נשפך דם רב, אולם כאשר נשבו כמאתיים אלף לוחמים מיהודה הם זכו מצד מלכי ישראל ליחס מכבד, צוידו בבגדים ובמזון והושבו לממלכתם.

הפקעת כרם נבות על ידי אחאב והחרפה המוסרית שבה מתוארים כמעשה חריג במיוחד, למרות שהדבר היה בוודאי מקובל באומות אחרות באותם זמנים.

הגר"א מסביר כי סדר הפסוק מקדים את "תַרְצָה" ל"רושלים", משום שזהו תיקון העם לעתיד לבוא: תחילה תתוקן מלכות ישראל הנושאת את

לסיכום: ידיעת רצון ה' בתוך הלב שייכת במיוחד ל"תַרְצָה", בירת מלכות ישראל. מלכי ישראל מצטיינים בחסד ומוסר טבעיים.

כיום, תיקון המלכות מתחיל מיהודים פשוטים אף שאינם שומרי תורה עדיין. חיבור הטבע הטוב שלהם ליראת-שמים ולמחויבות לתורה יוביל לתיקון הציבורי השלם.

המאמר מעובד מ גיליון נפלאות פקודי תשפ"ב

bit.ly/NI_pikudei_82

פותח את הלב לקב"ה

רבי ישראל מרוז'ין

בחזרה: "הרי גם אליך מגיע ציבור גדול מאוד, ומה אתה עושה עם כולם בראש השנה?"

השיב הרבי מרוז'ין: "לקראת ראש השנה באים הרבה יהודים, מאות ואלפים. כל אחד מהם נכנס אליי לפני ראש השנה. כשהוא נכנס אליי, אני מסתכל עליו והוא עליי, ואז הוא נחקק על לוח לבי. כשמגיע ראש השנה, בפרט בזמן התקיעות, אני פותח את הלב שלי לקב"ה, ובאותו רגע, כל הפתקים (הצעטלאך והקוויטלאך) של כולם נמסרים ישירות לה".

האמירה הקצרה של הרבי מרוז'ין מלמדת הרבה מאוד, הן על היחס בינו ובין אלפי חסידיו והן על העמידה שלו נוכח ה', כאשר המפתח הוא הלב

"(מפתח הלב). כמו מלך ישראל אמיתי, לבו של הרבי "הוא לב כל קהל ישראל". הוא איננו צריך לחפש בפתקים שכותבים אליו, אלא הוא אומר לכל חסיד וחסיד: "אני רק צריך לראות אותך, ואז אתה נחקק על לבי". כעת, בזמן הכי פנימי, הרבי מניח את לבו ופותח אותו בפני ריבונו של עולם, הוא והם כאחד לפני ה'. ממילא, כשהצדיק עושה תשובה - כולם מתעוררים גם הם לעשות תשובה, והכול יחד נכתבים ונחתמים בספרם של צדיקים גמורים לשנה טובה ומתוקה.

בית המדרש, 1915

פעם אחת נסע הרב הקדוש רבי ישראל מרוז'ין בדרך, והנה פגש בעוד צדיק גדול שהיה אף הוא בדרכים, רבי משה צבי מסאווראן שמו, תלמידו המובהק של רבי לוי יצחק מברדיטשוב.

שני הצדיקים, הרבי מרוז'ין והרבי מסאווראן, היו מיוחדים מאוד. הפגישה התקיימה ליד אכסניה אחת (קרעטשמע), אך האכסניה הייתה מלאה ולשניהם לא היה מקום. מה עשו השניים? כל אחד הוציא מהעגלה שלו ארגז, ויחד הם ישבו והתוועדו.

הדבר היה בחודש אלול, זמן של התעוררות תשובה, כאשר הימים הנוראים ממש משימים באים, ועוד מעט יבואו המוני החסידים להתקבץ אצל הרבי בראש השנה.

ישבו שני הצדיקים והתוועדו, ואז שאל הרבי מרוז'ין את חברו: "היות והרבה אנשים באים אליך לראש השנה, לימים הנוראים, איך אתה נוהג עם כל הציבור הקדוש שמגיע אליך?". ענה הרבי מסאווראן "כולם נסקרים בסקירה אחת". הקשה הרבי מרוז'ין: "זה נאמר על ה', הַיֵּצֵר יַחַד לְבָם הַמִּבִּין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם, ובראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון. אבל מה אתה עושה?".

שאל הרבי מסאווראן את הרבי מרוז'ין

נטיית הלב בבחירת עבודה

מענה:

כלל גדול קיבלתי מהרבי מליובאוויטש: צריך ללכת על "מה שרוצה באמת". בהצלחה רבה מתוך בריאות איתנה, נחת מכל בני המשפחה ופרנסה ברווח!

(מתוך גיליון פרשת דברים תש"פ)

בשנים האחרונות אני עובדת בתפקידי חינוך והדרכה. אני שואפת מאוד למצוא משרה אחרת, שתתאים יותר לנטיית הלב שלי ולתחום שאני מרגישה שיש לי יותר מה לתת בו, אך המשכורת שם נמוכה יותר. אודה לעצת הרב.

דמיון

מתי דמיון הוא טוב ומתי הוא לא טוב?

מענה:

ולעתים הדמיון יכול סתם להוות עבורי תחליף למציאות אמיתית, מעין מציאות וירטואלית. כללו של דבר, דמיון שלילי מונע ממני לראות את המציאות לאשורה ולקיים את שליחותי בעולם.

(מתוך גיליון פרשת ראה תשע"ט)

שהעניק לי הקב"ה ו'לשתק' אותי, מתוך מיעוט בערך עצמי. לעתים הדמיון גורם לפעולה ההפוכה, לראות את עצמי כמי שבמדרגה נעלה ועל כן ראוי לו להתעסק רק בדברים נשגבים.

דמיון יכול להיות בעייתי ברגע שהוא בא כחלופה למציאות ומונע ממני להוציא מהכוח אל הפועל את כוחותיי בצורה נכונה. לעתים הדמיון עלול לגרום לי לפקפק ביכולות

ייאוש בלימוד

התחלתי השנה ללמוד בישיבה, ומהר מאוד נוכחתי שרמת הלימוד הרבה יותר גבוהה ממה שהורגלתי עד כה – מה שפוגע מאוד בחשק שלי ללמוד. בפועל זה מעורר אצלי ייאוש ודיכאון שמשפיעים גם על תחומים אחרים. איך מצליחים להמשיך ללמוד ברצון וחיות בלי ליפול לייאוש בכל פעם שנתקלים בקשיים?

מענה:

עניין של כשרון – שאני לא מוכשר ומישהו אחר כן – אלא מתנה. כמובן שצריך להתאמץ, אבל בסופו של דבר ההבנה והריכוז הם מתנה. הכלל הגדול הוא שאם אדם שמח ומודה על מתנה קטנה – אחר כך נותנים לו מתנה יותר גדולה.

(מתוך גיליון פרשת חיי שרה תשפ"א)

הבנה וריכוז וכו' הם מתנה מה' – ויש לחשוב ולהבין שמצד עצמי לא מגיע לי כלום. זה לא

עליך לשמוח ולהודות (שמחה והודיה הולכות יחד) בכל פעם שאתה כן מבין משהו.

לשאלות: itiel@pnimi.org.il

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

יש משהו בפורים, "מהדו ועד כוש", שבא לתקן את הכושים, את עבודת ה' המיוחדת בבחינת כושי. ורמז: פורים בגימטריא כושי.

אפשר להיות צדיק גמור ושיהיה כתוב עליך בספר הזכרונות שאתה רשע גמור. אבל, לא צריך להגיע לזה...

יש חובת מחאה. מה זה למחות? להשפיע, להיות שלוח, להשפיע טוב, להאיר, לעזור לאנשים להתקדם, כמו הפתגם שלנו 'מתקדמים ביחד'.

[מתוך השיעור 'סוד תיקון כוש']

גם כשמרדכי נעשה משנה למלך הוא חי בהשראת "לא יכרע ולא ישתחוה". אפשר להיות תלמיד בישיבת חומש ואחר כך שר בממשלה – זה יעשה רק טוב לכולם.

[מתוך שיחה לתלמידי ישיבת חומש]

חפשו את חוברת נפלאות בית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם? הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל צרו קשר כעת: bit.ly/news_niflaot 017: itiel@pnimi.org.il

